శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

సద్గురువు ఒక సజీవ దర్పణం

శిరిడీ, 1999

భక్తుడు: *మా జీవితాలలో ఎప్పుడైనా బాధలు తగ్గుముఖం పట్టే సమయం వస్తుందా?*

గురువుగారు: ఎప్పుడైతే నీలో ఏదో లోపిస్తుంది అని తెలిసి, (అది ఏమిటో, ఏమి లోపిస్తుందో నీకు స్పష్టంగా తెలియక పోయినా) దానిని పొందడానికి నీకు మార్గం దొరికినపుడు అప్పటినుండి ఆ లోటు పూడకపోయినా, కనీసం ఆ వెలితిని పోగొట్టే మార్గం దొరికినందుకు సంతోషంగా ఉంటుంది. అప్పటినుండి నీ మార్గం కష్టంగా దుఃఖంతో నిండివుండదు, సంతోషంతో నిండివుంటుంది. అప్పుడు కూడా ఇంకా దుఃఖంలో ఎవరైనా ఉన్నారంటే వారికి సరైన అవగాహన లేనట్లే. వారికి దానిలోని రసానుభూతి అర్థం కానట్లే. వారికి ఆ ప్రక్రియ గురించి పూర్తిగా అవగాహన రానట్లే. నేను దానిని ప్రక్రియ అని పిలిచినపుడు దానిని మీరు అపార్థం చేసుకోవద్దు. "ఓహో, గురువుగారు మనలను ఒక మార్గంలో ప్రవేశపెడతారు. ఆ మార్గంలో మొదట బాగా కష్టపడాలి, దుఃఖం అనుభవించాలి. అలా కొంత అనుభవించిన తరువాత మన అంతరంగంలో నుండి ఏదో బయటకు వస్తుంది. గురువుగారు అంతరంగపు లోతుల నుండి ఏదో బయటకు తీస్తారు"... అవన్నీ అర్థంపర్థంలేని ఆలోచనలు. మీలో అంత లోతులేవీ లేవు నేను బక్కెటతో తోడడానికి. మీలో వున్న లోపాలు మీకు తెలిసినపుడు మీ హృదయం వికసించే ప్రక్రియ మొదలవుతుంది. అలా మీ హృదయం వికసించే ఆ ప్రక్రియతో మీలో పేరుకొనివున్న చెత్త మీకే అవగాహనకు వస్తుంది. ఎవరూ వీటిని మీ దృష్టికి తీసుకురానవసరంలేదు. సద్గురువు ఒక అద్దంలా పనిచేస్తారు. అది బాహ్యవస్తువులను చూపించే మామూలు అద్దం కాదు. దానిలో మిమ్మల్ని (మీలో వున్న గుణాలు) మీరే చూసుకుంటారు.

కొంతమందికి వారిలో వున్న లోపాలే కనబడతాయి చంద్రునిలో వున్న మచ్చలను చూసినట్లుగా. వారు చంద్రుని చూస్తారు. చూసి, 'ఎంతో అందంగా వుంది ఈ చందమామ! కానీ దానిలో కొన్ని మచ్చలున్నాయి' అంటారు. కొంతమందికి ఆ స్వభావం వుంటుంది. వారు ఆ జాబిలి అందాన్ని, ఆ వెన్నెల అందాన్ని చూడటానికి బదులు ఆ మచ్చలనే చూస్తారు. కొంతమంది ఆ అద్దంలో ప్రతిబింబించిన అందమే చూస్తారు కానీ ఆ వెలుగులో మాలిన్యాన్ని, మచ్చలను చూడరు. వారి అనుభవం– ఆ అందం యొక్క రసానుభూతిని ఆస్వాదించడం, దానితో సంతోషాన్ని పొందడం.

భక్తుడు: *కానీ మా విషయంలో మేము ఆ మచ్చలను, మాలిన్యాన్ని చూడాల్సిన అవసరంలేదా?*

గురువుగారు: అవును, చూడాలి. కానీ వాటిపట్ల మీకుండే భావం భిన్నంగా ఉంటుంది.

భక్తుడు: *మా గురించి మేము తెలుసుకోవడం ఎంతో ముఖ్యమైన విషయం కదా?*

గురువుగారు: అవును నిజమే. నీ గురించి నువ్వు తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించు! భగవాన్ చెప్పిందీ అదే. అయితే అదంత సులభం కాదు. నేను కూడా అదే స్పష్టంగా చెబుతున్నాను: లక్ష్యం యొక్క వాస్తవికతను చూడటానికి ప్రయత్నించవద్దు. కర్తను, అంటే – నీ యొక్క వాస్తవికతను తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించు. అది ఎంతో ముఖ్యమైనది. నిన్ను నువ్వు స్పష్టంగా తెలుసుకోవడానికి చేసే ప్రయత్నంలో నీకు ఏదైతే ఉపయోగపడుతుందో దానిని ఎంపిక చేసుకుని దానితో ముందుకెళ్ళు. అది నిన్ను నువ్వు అద్దంలో చూసుకోవడంలా ఉంటుంది. సద్గురువే ఆ అద్దం. అద్దం యొక్క తత్త్వం ఏమిటి? అది నీ రూపాన్ని నీకు మరింత సంపూర్ణంగా, సుస్పష్టంగా చూపిస్తుంది, దానిని చూసి నీకిష్టమైన రీతిలో నీ రూపానికి నువ్వు మెరుగులు దిద్దుకోవచ్చు. అద్దం ముందు నిలబడి తయారయ్యేవారందరూ ఒకే రకంగా తయారుకారు. ఎవరికి వారు అందం పట్ల వారికుండే భావనను బట్టి తయారవుతారు. ఒకామె జుట్టు ఇలా దువ్వుకుంటే మరొకరు అలా దువ్వుకుంటారు.

భక్తుడు: *అంతర్ముఖం కావడానికి బదులు బహిర్ముఖంగా చూడటమనే అలవాటు చేసుకుంటూ జీవితాన్ని ఇన్నాళ్ళూ గడిపేశాం. ఇప్పుడు ఆ అలవాటును తారుమారు చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నామా?*

గురువుగారు: అవును. దానినే ఆధ్యాత్మికత అంటారు! ఆధ్యాత్మికసాధనంతా ఆ అలవాటును పోగొట్టుకోవడమే.

భక్తుడు: *మాకు మేమే లక్ష్యవస్తువుగా ఉండాలనా మీ ఉద్దేశ్యం?*

గురువుగారు: ఒక విధంగా చూస్తే నిజమే. లక్ష్యానికి చేరాల్సిన కర్త మనమే, లక్ష్యమూ మనమే. అప్పుడు కర్త లక్ష్యమవుతాడు, లక్ష్యమే కర్తవుతాడు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మా లక్ష్యవస్తువును సద్గురురూపంలో చూడటం ద్వారా మాలో మార్పు కలుగుతుందా?*

గురువుగారు: నేను దానిని మార్పు అని అనను. నిజానికది రూపాంతరం చెందడం లాంటిది, మార్పు చెందడం కాదు. ఒక పక్షి మనిషిలాగా ఎప్పటికీ మార్పు చెందదు. ఈ పద్ధతి గొంగళిపురుగు సీతాకోకచిలుక రూపాన్ని సంతరించుకోవడంలా ఉంటుంది. అదే పరివర్తన, (హృదయం) వికసించడం. అక్కడ మరుగనేది ఏమీ ఉండదు. మొత్తం తేటతెల్లంగా వుంటుంది. మన నిజస్వరూపం, మనలోని తపన అట్టడుగు పొరల్లో ఎక్కడో దాగివుంది. మనమిప్పుడు ఆ పొరలను తొలగించి దేనినో తెలుసుకోబోతున్నాం. మన కృషి అంతా అదే. మన నిజస్వరూపాన్ని మరింత స్పష్టంగా చూపించి, మనం తపిస్తున్న దాని కోసం కృషి చేయాలని తెలియజేసే అద్దంలాంటి వారు సద్గురువు. ఫలితంగా నువ్వు కావలసిన దానికోసం మరింతగా ప్రయత్నించగలవు. మీరు దీనిని గుర్తుపెట్టుకోవడానికి మీకొక పోలిక చెబుతాను. ఉదాహరణకు, నువ్వు "రేపు చెయ్యాల్సిన పనులు కొన్నివున్నాయి, వాటికి సంబంధించిన చేయవలసిన పనుల లిస్ట్‌ను తయారుచేసుకోవాలి" అని ఒక లిస్టు తయారుచేసుకుంటావు. తరువాత సందర్భానుసారం నీ లిస్టును నువ్వు సరిచూసుకుంటావు. ఈ చెయ్యవలసిన పనుల లిస్టు ఏం చెబుతుంది? అది నీకు "ఇది చేసేశాను, ఇది చెయ్యాలి, ఇది మర్చిపోయాను" అనే విషయాలను తెలియజేస్తుంది. దానిని నీకు ఎవరూఇవ్వలేదు. దానిని తయారుచేసుకుంది నువ్వే. ఆ లిస్టు నీకు మార్గదర్శకసూత్రం అవుతుంది – క్రైస్తవుల పది ఆజ్ఞల (టెన్ కమాండ్‌మెంట్స్) మాదిరిగా అన్నమాట. నువ్వు ఎలాంటి స్థితిలో ఉన్నావు, నీవు పాటిస్తున్నది ఏమిటి అనేదే ఈ చెయ్యవలసిన పనుల లిస్టు. సద్గురువంటే ఎవరు? నువ్వు చేయవలసిన పనుల లిస్టును చూపే అద్దంలాంటివాడు. నీ దగ్గర ఉన్న లిస్టు నువ్వు చేయవలసిన పనులది అయినంతవరకు నువ్వు పురోగమిస్తావు. అలా కాకుండా వేరే వాళ్ళు చెయ్యాల్సిన పనుల లిస్టును నువ్వు తీసుకుంటే నీలో ఎలాంటి పురోగతీ ఉండదు. ఎందుకంటే ఇతరుల లిస్టు నీ విషయంలో నిరర్థకం.

భక్తుడు: *మేము అటువంటి చెయ్యవలసిన పనుల లిస్టు తయారుచేసుకునేటప్పుడు నిజాయితీగా ఉండాలికదా?*

గురువుగారు: అవును, నిఖార్సయిన నిజాయితీ అవసరం. అంతా దానిమీదనే ఆధారపడి ఉంటుంది. అటువంటి నిజాయితీ ప్రాథమికమైన అవసరం.

భక్తుడు: *అసలు "అద్దంలో చూడటం" అంటే ఏమిటి?*

గురువుగారు: బాబా వైపుకు చూడటమే! బాబానే అద్దం. నువ్వు ఎంత అందంగా ఉన్నావో లేదా ఎంత వికారంగా

ఉన్నావో నిజంగా నువ్వు తెలుసుకోవాలంటే, నువ్వు అద్దంలో చూసుకోవాలి. కానీ మనం అలా చూసుకోవడం లేదు. మీ అవసరాలేమిటి? నిన్ను బాబా వైపుకు ఆకర్షించింది ఏమిటి? ఆ విషయాలను చూడటానికి ప్రయత్నించండి, వాటి మీద దృష్టి పెట్టి ఆ గుణాలు మీ హృదయంలో పెంపొందుతున్నాయో లేదో చూసుకోండి. అప్పుడు ఆదర్శాలకు, ఆచరణకు మధ్యన సామ్యత ఉంటుంది. మనం చెయ్యవలసిన పనుల లిస్టును మనం అనుసరిస్తున్నామా? అని చూసుకోవడమే మనం చేయవలసింది. కానీ మనకు ప్రక్కనవాళ్ళ లిస్టు మీదే ఎక్కువ ఆసక్తి. సమస్యంతా అక్కడే వస్తుంది.

భక్తుడు: *మేము చూసే విధానం మా పాత అలవాట్లను అనుసరించి ఉంటుంది కాబట్టి మేము ఎప్పుడూ వికృతమైన రూపాన్నే అద్దంలో చూస్తాము కదా?*

గురువుగారు: అవును. కానీ ఎందుకలా జరుగుతుంది? ఎందుకంటే వికృతంగా ఉన్నది మనమే, అద్దంకాదు. కాబట్టి మిమ్మల్ని క్రమపద్ధతిలో ఉంచుకోవడానికి ప్రయత్నించండి: మిమ్మల్ని మీరు అందంగా మార్చుకోండి. దీనికోసమే మీకు అద్దంకావాలి. ఎవరికైనా అద్దం యొక్క అవసరమేమిటి? నువ్వు ఎలా ఉన్నావో ఆ నిజాన్ని నీకు చూపించడం కోసం మాత్రమే కాదు, మిమ్మల్ని మెరుగ్గా చెయ్యడానికి కూడా. మీరు వికారంగా ఉన్నారనుకోండి, అద్దం మీకు ఆ వికారాన్ని చూపిస్తుంది. మీరు వికారంగా ఉన్నారు కాబట్టి మిమ్మల్ని మీరు శుభ్రంగా, అందంగా, పొందికగా ఉండేట్టు చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు. అద్దం మిమ్మల్ని అందంగా తయారుచేయదు – మీకు మీరే ఆ పని చేసుకోవాలి. అద్దం మీకు దానిని చూపించడానికి మాత్రమే తోడ్పడుతుంది.

భక్తుడు: *మాలో ఉండేటటువంటి దోషాన్ని మేము గుర్తించడం ఎలా?*

గురువుగారు: ఆ దోషాన్ని పోగొట్టుకోవాలన్న కోరిక ఉంటే దానిని గుర్తించవచ్చు. నీలో ఉండే దోషమేమిటో నీకెలా తెలుస్తుంది? నువ్వు వాస్తవంతో సాంగత్యంలో ఉంటే నీలోని దోషమేమిటో తెలుస్తుంది. నువ్వు ఎంతగా వాస్తవంతో సాంగత్యంలో ఉంటావో అంతగా నీలో ఉన్న దోషమేమిటో నీకు తెలుస్తుంది, లేకపోతే నీకు తెలిసే అవకాశమే లేదు. సాయిబాబా వంటి సద్గురువులు నీలోని దోషాన్ని నీకు చూపించే అద్దం మాదిరిగా వ్యవహరిస్తారు. మనలోని ఆ దోషాన్ని దగ్గరగా చూసేకొద్దీ మనకు దాని గురించి నిజమైన ఎరుక కలిగేటటువంటి సమయం వస్తుంది, అప్పుడు ఆ దోషం లేకుండా పోతుంది, లేదా ఆ దోషం ఒక వాస్తవికమైన (మంచి) విషయంగా పరివర్తన చెందుతుంది. ఈ ప్రక్రియ దానంతట అదే జరుగుతుంది. నువ్వు అద్దం ముందు నుండి నడిచిపోతున్నావనుకో, జుట్టు కాస్త చెరిగినట్టు కనిపిస్తే, తక్షణం నీ చెయ్యి జుట్టును సరిచేస్తుంది, అలా జుట్టును సరిచేసుకుని నువ్వు వెళ్ళిపోతావు.

అద్దం ఉన్నదున్నట్లుగా నిజాన్ని చూపినట్లు, సత్యాన్ని ప్రతిబింబించే మహాత్ముల సాంగత్యం మన వాస్తవరూపాన్ని మనకు చూపిస్తుంది. నేను చెప్పేదీ అదే – సత్ పదార్థంతో సాంగత్యంలో ఉండటం, సత్సంగంలో ఉండటం. సత్సంగం నీలోని వాస్తవాన్ని నీకు నిరంతరం గుర్తుచేస్తూ ఉంటుంది, కనీసం నీలోని దోషాలను నీకు చూపుతూ ఉంటుంది. అలా కాకపోతే నీకు ఆ విషయం తెలిసే అవకాశమేలేదు. అందుకనే అంతా మళ్ళీ తిరిగి సత్సంగం అనే విషయం దగ్గరకే వస్తుంది. నువ్వు అయస్కాంతంగా మారాలంటే మరో అయస్కాంత సాంగత్యంలో ఉండటం తప్పనిసరి! ఇది వినా మరో దారిలేదు – నాన్యఃపంథా!

గురువుగారు: ఒక్క విషయం మాత్రం నిశ్చయంగా చెప్పవచ్చు: మనమేమిటి, మన సామర్థ్యం ఎంత, మనం ఎంత సంసిద్ధులుగా ఉన్నాం అనే విషయాలను బాబా ప్రతిరోజూ, నిరంతరం వందలకొద్దీ సంఘటనల ద్వారా తెలియజేస్తూనే వున్నారు. ఇటువంటి విషయాల వద్ద బాబా దగ్గర పొరబాటు ఉండదు. కానీ మనమే వాటిని గుర్తించలేకపోతున్నాము, అవి మనకు కనబడటంలేదు. ఆ సంఘటనలను గురించి తప్పుడు అభిప్రాయాలను ఏర్పరచుకోవడంకాదు, మనం వాటి గురించి

అసలు ఆలోచించడానికి కూడా ప్రయత్నం చేయం! ఆయా సంఘటనలను కనీసం పరిగణలోనికి కూడా తీసుకోము. మనం కేసును (ఆయా సంఘటనలను) విచారణకు కూడా ఒప్పుకోము.

భక్తుడు: *ఇటువంటి సంఘటనలకు ఓ ఉదాహరణను ఇవ్వండి.*
గురువుగారు: నేను ఉదాహరణలు ఇవ్వడం మొదలుపెడితే అవి వ్యక్తిగత విషయాలకు దారితీస్తాయి, అది నాకు ఇష్టం ఉండదు. అది ఎవరికి వారు చూసుకోవాలి. అవి కేవలం చాలా చిన్న విషయాలే కావచ్చు, పెద్ద విషయాలు కాకపోవచ్చు. నువ్వెవరో నువ్వు తెలుసుకోవడానికి పెద్దగా పరిశ్రమించవలసిన అవసరంలేదు. నువ్వు ఎవరో, ఎక్కడున్నావో బాబా నీకు అనుక్షణం చూపుతూనే ఉన్నారు. మనమే దానిని చూడటంలేదు, నువ్వేమిటో చూసుకో! బాబా నిరంతరం నువ్వెవరో అనే విషయాన్ని చూపుతూనే ఉన్నారు. చూడండి! ఇక్కడి మార్గమిది. అద్దంలోకి చూడు, నీకు కనిపిస్తుంది! (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *మరైతే మేము అద్దంలోకి చూడటానికి ఎందుకు నిరాకరిస్తున్నాం?*
గురువుగారు: ఎందుకంటే అందులో కనిపించేది మనకు నచ్చదు. కాబట్టి మనల్ని మనకు చాలా అందంగా చూపించే సొంత అద్దం మన దగ్గరవుంది. అందుకే మనల్ని మనం బాబా అనే నిజమైన అద్దంలోకి చూడాలనుకోవడంలేదు.

గురువుగారు: చాలామంది పరిపూర్ణ దర్పణంలాంటి పూండీస్వామిని దర్శించి, వారిలో తమను తాము చూసుకొని ఆనందంగా వెళ్ళిపోయారు. అద్దం ముందు ఏది నిలిచినా వాటివలన అద్దం యొక్క యోగ్యత ఏమీ మారదు. అద్దం ముందు ఒక నల్లని వస్తువు ఉందనుకోండి, అద్దం దానిని అంతే నల్లగా ప్రతిబింబించడం వల్ల అద్దం నల్లగా మారుతుందా? పరిపూర్ణ దర్పణం దాని ప్రభావానికి లోనుకాదు. అది ఎన్ని వస్తువులనైనా ప్రతిబింబించగలదు. ఆ అద్దానికి ఎటువంటి పరిమితులు ఉండవు.

భక్తుడు: *కానీ మనకు ఆ అద్దంలోనికి చూడగల సామర్థ్యం ఉండాలిగదా? ఆయనను దర్శించిన వారందరికీ ఆయన అద్దంలాంటివారని తెలుసా?*
గురువుగారు: మీరు ఆయనను అద్దంగా కూడా గుర్తించలేకపోతే, అప్పుడు సద్గురువు, శిష్యుడు అనే తలంపే లేదు. సమస్యంతా అద్దంతో మీ సంబంధం ఏమిటి అనే దాని గురించే కదా? అదే లేనపుడు అసలు సమస్యేలేదు. పోగొట్టుకోవడం అనేది ఏమీ లేదు, ఏదీ పొందటం అనేది కూడా లేదు.

భక్తుడు: *మనం అద్దంలోకి చూసినపుడు అసలు ఏం మారుతుంది?*
గురువుగారు: అద్దంలోకి ఊరికే చూస్తే ఏమీ మారిపోదు. ఏదైనా ఉండవలసిన దగ్గర ఉండకపోతే, ఉదాహరణకు, జుట్టు రేగిపోయివుంటే – మనం సరిదిద్దుకుంటాం, సరిచేసుకుంటాం. అది సరిదిద్దుకున్నప్పుడు అద్దంలో సరిగ్గా ఉన్నట్టు కనిపిస్తుంది. అద్దం ముందు ఊరికే నిలబడితే జుట్టు తనంతట తానే సరిచేసుకుంటుందా? నువ్వు ఎలా ఉన్నావో అద్దంలో నీకు అలాగనే కనిపిస్తుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! అద్దంలో మా పరిమితులే ప్రతిబింబిస్తాయి కదా. మార్పు అనేది మాకు మేము తెచ్చుకోవాలా?*
గురువుగారు: అద్దం అనేది ఒక పరిమితమైన పోలిక మాత్రమే. ఏ పోలికా పరిపూర్ణమైనది కాదు. సద్గురువు అనే అద్దం విషయానికొస్తే, ఆయన మనలో ఏ మార్పు రావాలో తెలియజేసి, ఆ మార్పు సాధించడానికి తోడ్పడుతూ మనం మార్పును సాధించడానికి కూడా ఆయన కారణభూతులౌతారు. ఆయన ఒక సజీవ దర్పణం. జడమైన దర్పణం కాదు. ఆ సజీవ దర్పణాన్ని ఊహించి చూస్తే అప్పుడు మీకు అర్థమవుతుంది. సద్గురువు మనలోని దోషాలను చూపడం మాత్రమేకాదు, వాటినన్నింటినీ తొలగిస్తారు కూడా.

భక్తుడు: *సద్గురువు ఒక అద్భుతమైన మహిమగల దర్పణం!*
గురువుగారు: అవును, మహిమగల దర్పణం.

భక్తుడు: *మీరు గురువు ఒక సజీవ దర్పణం అని చెప్పారు. ఆయన ప్రతిబింబించేది ఏమిటి?*
గురువుగారు: నీ అంతరాత్మను (నీ నిజమైన స్వరూపాన్ని) ఆయన ప్రతిబింబిస్తారు.

భక్తుడు: *దానర్థం ఏమిటి?*
గురువుగారు: మామూలు అద్దం కేవలం నీ బాహ్యరూపాన్ని చూపిస్తుంది. కానీ సద్గురువనే ఒక సజీవ దర్పణం నీలో మార్పు తేవడానికి కూడా ప్రయత్నిస్తుంది. అందుకనే నేను దానిని సజీవ దర్పణం అంటాను. అది ఒక మామూలు జడమైన అద్దం కాదు, నువ్వు ఎలా వుంటే అలా ఉన్నదున్నట్టు చూపించడానికి! మామూలు అద్దంలాగా సద్గురువనే సజీవదర్పణం నువ్వు కురూపిగా వుంటే కురూపిగానే చూపించక, నీలోని వికారాన్ని, మాలిన్యాలను తొలగించి నిన్ను శుభ్రపరచడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఒక మామూలు అద్దం ఈ పని చేయలేదు. కానీ సద్గురువునే ఒక సజీవదర్పణం అలా చేయగలదు. ఈ అద్దం నువ్వెలా వుంటే అలా చూపించడమే కాక నిన్ను మెరుగుపరచడానికి కూడా ప్రయత్నిస్తుంది. సద్గురువు 'ఒక సజీవమైన అద్దం' అంటే నా ఉద్దేశ్యమిదే.

భక్తుడు: *ఆ అద్దం అలా ఎందుకు చేస్తుంది. దాని వెనుకగల కారణం ఏమిటి?*
గురువుగారు: దానికి కారణం అంటూ ఏమీలేదు. అది ఆయన లీల, ఆయన క్రీడ. సద్గురువనే సచేతనమైన అద్దం నిన్ను సరిచేయడానికి, అందంగా తయారుచేయడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నప్పుడు, వాస్తవానికి జరిగేది ఏమిటంటే సద్గురువు తనను తానే సరిచేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఎందుకంటే ఆయనకు నువ్వు వేరే వ్యక్తిగా కనిపించవు. ఆయనవైపు నుండి జరిగేది ఇదే. తన పట్ల తానే జాగ్రత్త వహిస్తూ, తనకు తానే సహాయం చేసుకునే ప్రయత్నమే జరుగుతుంది. సద్గురువుకు మీరందరూ తనలో భాగంగానే అనిపిస్తారు. కాబట్టి సద్గురువు వైపు నుండి చూస్తే ఆయనకు ఆయనే సహాయం చేసుకుంటున్నాడు.

భక్తుడు: *కాబట్టి వేరే ఛాయిస్ (అవకాశం) లేదు కదా?*
గురువుగారు: అవును వేరే ఛాయిస్ లేదు. ఆయన మనల్ని తనలో భాగాలుగానే చూస్తాడు కాబట్టే ఆయన మనల్ని ప్రేమిస్తాడు. ఎవరైనా ఒక వ్యక్తి మహాత్ముని సన్నిధికి వచ్చినపుడు, ఆ మహాత్ముడు సదరు వ్యక్తితో తాదాత్మ్యం చెందుతారు. మహాత్ములు అటువంటి స్థితిలో ఉంటారు. వారి సన్నిధిలో ద్వైతభావం ఉండదు. ఆ మహాత్ముని అనుభవంలో తమ కోసమే తాము ప్రతిస్పందిస్తున్నారు. ఆయన మాట్లాడుతూ ఉన్నపుడు అది ఆయనకు స్వగతమైన సంభాషణలాగా, తమతో తామే మాట్లాడుకుంటున్నట్లుగా ఉంటుంది. అందుకే కొన్ని సందర్భాలలో కొన్ని ప్రశ్నలు అడగకపోయినా సమాధానాలు వస్తుంటాయి. మన మనస్సులోని ఆలోచనలు వారు బయటకు చెబుతారు. ఒక విధమైన దయతో కూడిన ప్రేమ కలుగుతుంది. ఇవన్నీ జరగడానికి కారణం ఆయనకు మనతో గల ఏకత్వం. ఆయన అద్దంలాగా, సచేతనమైన అద్దంలాగా పనిచేస్తారు.

నేను బాబాను చూసినప్పుడల్లా ఆయన దృష్టి నాకెలా వుంటుందంటే, అప్పుడే పుట్టిన బిడ్డను కన్నతల్లి ప్రప్రథమంగా ఎంత అపురూపంగా చూసుకుంటుందో అలా అనిపిస్తుంది. ఆ చూపు ఎలా వుంటుందో చెప్పడానికి ఇంతకుమించి ఉపమానం లేదనిపిస్తుంది. ఊహించి చూడండి! అప్పటివరకు ఆ బిడ్డ తల్లి శరీరంలో ఒక భాగంగా ఆమెతో కలసివుంది. కానీ ఇపుడు అది తల్లి శరీరం నుండి విడివడి వేరొక ఉనికిని సంతరించుకొంది. ఆ బిడ్డకు తానువేరుగా అనిపిస్తుంది కానీ, తల్లికి కొంతకాలమైనా ఆ బిడ్డ తన శరీరమని, తనలోని అంతర్భాగమనే భావన ఉంటుంది. అందుకే నేను "తొలిసారి చూసుకున్నప్పుడు" అని చెప్పాను. బాబా చూపులో నాకు కనిపించేది అదే భావం. సద్గురువు సమస్త సృష్టిని తనలోని

భాగంగానే ప్రేమిస్తాడు. ప్రాపంచికంగా తల్లి విషయంలో ఈ అనుభవం కొంతకాలమే వుంటుంది. బిడ్డ పెరుగుతూ ఒక వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకొనేకొద్దీ తల్లికి అది తనలో భాగమేనన్న భావన సన్నగిల్లుతుంది. కానీ సద్గురువుకు ఆ ప్రథమానుభూతి నిరంతరం వుంటుంది. ఎప్పటికీ మారదు.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.